

נחום איש גם זו והעני.

על משמעותו של רגע.

אָמְרוּ עָלָיו, עַל נַחוּם אִישׁ גַּם זֶה, שֶׁהָיָה סוֹמֵא מְשִׁתִּי עֵינָיו, גַּדָּם מְשִׁתִּי יָדָיו, קָטַע מְשִׁתִּי רַגְלָיו וְכָל גּוּפוֹ מְלֵא שְׁחִין; וְרַגְלָיו מְשִׁתּוֹ מִנְּחוֹת בְּסַפְלִים שֶׁל מַיִם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יַעֲלוּ עָלָיו נְמָלִים.

פַּעַם אַחַת הָיְתָה מְשִׁתּוֹ מְנַחֵת בְּבֵית רְעוּעַ, בְּקִשּׁוֹ תַלְמִידָיו לְפָנָיו מְשִׁתּוֹ וְאַחַר כֵּן לְפָנָיו אֶת הַכְּלִים, אָמַר לָהֶם: בְּנֵי, פָּנּוּ אֶת הַכְּלִים וְאַחַר כֵּן פָּנּוּ אֶת מְשִׁתִּי, שֶׁמְבֹטָח לָכֶם, כֹּל זְמַן שֶׁאֲנִי בְּבֵית אֵין הַבַּיִת נוֹפֵל.

פָּנּוּ אֶת הַכְּלִים וְאַחַר כֵּן פָּנּוּ אֶת מְשִׁתּוֹ – וְנָפַל הַבַּיִת.

אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: רַבִּי, וְכִי מֵאַחַר שֶׁצָּדִיק גָּמֹר אֵתָּה לָמָּה עָלְתָה לָּךְ כֵּן? אָמַר לָהֶם: בְּנֵי, אֲנִי גֵרֵמְתִי לְעַצְמִי, שֶׁפַּעַם אַחַת הָיִיתִי מְהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ לְבֵית חָמִי וְהָיָה עָמִי מְשׁוּי שְׁלִשָּׁה חֳמוּרִים, אָחַד שֶׁל מֵאֲכָל וְאָחַד שֶׁל מְשִׁתָּה וְאָחַד שֶׁל מִיָּנִי מְגֵדִים. בָּא עָנִי אָחַד וְעָמַד לִי בְּדֶרֶךְ וְאָמַר לִי: רַבִּי, פְּרִינְסֵנִי. אָמַרְתִּי לוֹ: הִמָּתֵן עַד שֶׁאֲפָרֵק מִן הַחֲמוּר.

לֹא הִסְפַּקְתִּי לְפָרֵק מִן הַחֲמוּר עַד שֶׁצָּצָא נִשְׁמָתוֹ. הִלַּכְתִּי וְנִפְלַתִּי עַל פָּנָיו וְאָמַרְתִּי: עֵינֵי שֶׁלֹּא חָסוּ עַל עֵינֶיךָ – יְסוּמוּ; יָדֵי שֶׁלֹּא חָסוּ עַל יָדֶיךָ – יִתְגַּדְּמוּ; רַגְלֵי שֶׁלֹּא חָסוּ עַל רַגְלֶיךָ – יִתְקַטְעוּ; וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתִּי עַד שֶׁאֲמַרְתִּי: כֹּל גּוּפִי יִהְיֶה מְלֵא שְׁחִין.

אָמְרוּ לוֹ: אוֹי לָנוּ שֶׁרְאִינוּךָ בְּכֵן! אָמַר לָהֶם: אוֹי לִי, אִם לֹא רְאִיתוּנִי בְּכֵן.

(11) תלמוד ירושלמי מסכת שקלים דף כג/ב

נחום איש גם זו היה מוליך דורון לבית חמיו פגע בו מוכה שחין א' א"ל זכה עמי ממה דאית גבך אמר ליה מיחזור חזר ואשכחיה מית והוה אמר לקיבליה עינייא דחמינך ולא יסבון לך יסתמיין ידיה דלא פשטן מיתן לך יתקטעון רגלייא דלא רהטן למיתן לך יתברון ומטתיה כן סליק לגביה ר"ע אמר ליה אי לי שאני רואה אותך בכך א"ל אי לי שאין אני רואה אותך בכך א"ל מה את מקללני א"ל ומה את מבעט ביסורין